

∞ De Kliniek 8 ∞

Ondergang

Christian Deterink

In de tweede zomer van mijn derde leven begon ik aan een inspectietour die me langs verschillende vestigingen van de Nieuwe Kliniek zou voeren. Het was niet mijn eerste inspectietour, maar wel de eerste die ik helemaal alleen deed.

Op doortocht kwam ik, min of meer toevallig, terecht in Amsterdam. Een stad waaraan ik veel herinneren koesterde: hier had ik de meeste tijd besteed in mijn periode als vrije vampier, tot ik door Moneta was gedood. Om deze reden besloot ik mijn vertrek uit de stad enkele dagen uit te stellen en installeerde ik me in een klein en charmant hotel in de binnenstad. Van daaruit ondernam ik de dagen erna tochten door de stad, opnieuw de bijzondere sfeer proevend, en opnieuw plaatsen bekijkend waar ik eerder was geweest.

Uiteindelijk belandde ik in de kelder van het lege pakhuis waar ik me zo vaak had Gevoed en uiteindelijk de dood had gevonden. Hier werd ik overstelpt door herinneringen. Herinneringen van mijn leven toen, als jongen met een onbedwingbare lust groots en meeslepend te leven. Ze maakten me emotioneel. Alhoewel mijn vorige verblijf in Amsterdam nauwelijks vijf jaar geleden was, voelde het als minstens een half leven. Boos en geïrriteerd moest ik toegeven dat mijn emoties leken op die van een week geworden oude dwaas die terugkijkt op zijn ooit roerige leven. Misschien had het ermee te maken dat ik in een ander lijf huisde, dat van een man die de middelbare leeftijd al had gepasseerd. Ik begon te vermoeden dat dit andere lijf geestelijk veel meer invloed op me had dan ik ooit had durven toegeven. Misschien voelde ik me ook wel gewoon oud.

Terug in mijn hotel hervond ik mezelf enigszins en ik Voedde me die avond hongerig, alsof ik het meer nodig had dan anders. Ik wist dat ik moest proberen weerstand te bieden tegen de ideeën die ik had gehad, en diezelfde nacht besloot ik de volgende dag meteen mijn reis te vervolgen. Weg uit die stad die mij geestelijk zo verwarde. Terug in het roerige leven dat ik nog steeds had, als geestelijk leider van de wereldwijde beweging van vampiers.

De volgende dag checkte ik al vroeg uit bij mijn hotel en begaf me lopend richting Centraal Station, licht bekapt met slechts een kleine reistas. Het was op het Damrak, één van de drukste plaatsen van Amsterdam, dat mijn oog viel op een man die schichtig door de menigte schoot. Het was Gheorghe Szella, die ik al lang dood had gewaand. Maar, alhoewel hij eruit zag alsof hij twintig jaar ouder was, was een vergissing uitgesloten.

Meteen schoten de vragen met sneltreinvaart door mijn hoofd. Hoe kwam het dat Szella nog leefde? Hij was toch gepakt door de Harker Dienst? En wat deed hij dan hier? Even overwoog ik gewoon door te lopen, maar mijn nieuwsgierigheid won het pleit al snel. Ik deed enkele snelle stappen en klopte hem op de schouder.

Hij keek enigszins verwilderd om en keek me wantrouwend aan.

"Ken je Raso van Kaam nog?", zei ik zacht tegen hem.

Een kwartier later zaten we aan een tafeltje in een stille hoek van een bijna uitgestorven lunchtent. Het eerste half uur was alleen ik aan het woord, waarin ik uitgebreid vertelde wat er allemaal gebeurd was. Toen ik Szella eindelijk had overtuigd dat ik Raso van Kaam zelf was, keek hij me met glanzende ogen van bewondering en verwachting aan. Het was duidelijk dat hij mijn wonderbaarlijke terugkeer uit de dood bepaald imponerend vond.

"Je bent mijn redding", zuchtte hij, merkwaardig genoeg bijna buiten adem. Ik observeerde hem aandachtig. Hij maakte een slecht onderhouden en een uitgeleefde indruk op me.

"Wat bedoel je?", vroeg ik verbaasd. En Szella vertelde wat hem was gebeurd sinds ik hem achter had gelaten in de genade van de Harker Dienst, in een taplokaal hier niet ver vandaan. Hij was tot zijn verbazing niet gedood, vertelde hij, maar meegenomen naar het hoofdkwartier van de Harker Dienst, een bunker ergens in Den Haag. Daar was hij uren-, dagen-, misschien wel wekenlang ondervraagd, tot hij alles voor zijn gevoel tien keer had verteld. Hij had zich verslagen een doodmoe gevoeld en gehoopt dat het ergste voorbij was.

Maar het tegendeel was waar, want ze hadden hem vervolgens onderworpen aan pijnlijke en bijzonder uitputtende medische behandelingen. Vele jaren achtereen, vertelde Szella, en, hoewel ik wist dat dat niet kon kloppen, besepte ik dat hij niet bewust loog: in gevangenschap kan een week een eeuwigheid duren. Tenslotte, was de Dienst er na vele operaties en medicijnkuren er in geslaagd om hem, in Szella's woorden, "helemaal kapot" te maken. Hij was niet langer meer een vampier geweest. Szella zei dat hij wanhopig was geweest en hen had gesmeekt hem te doden. Ik was meteen gealarmeerd, want ik besepte dat dit een direct gevaar kon zijn voor de Nieuwe Kliniek. Maar Szella ontkrachtte dit al snel. Hij begon een lang verhaal over de anatomie van de vampier. Over een bijzonder orgaan bij de maag, dat bloed kon opnemen en verwerken. Over de ontdekking dat vampirisme feitelijk een virus was, dat alleen overdraagbaar was middels bloed. Hoe dit virus in het lichaam de biologische processen verregaand veranderde, zodanig dat de fysieke weerbaarheid sterk toenam, maar ook de kwetsbaarheid als niet regelmatig bloed werd genuttigd.

Ik moet bekennen dat ik al snel afhaakte bij het technische jargon, en klampte me aan de eenvoudige conclusie dat het allemaal weinig uitmaakte: het proces om vampiers "terug te veranderen" was blijkbaar zo complex en tijdrovend dat het nooit een bedreiging voor ons kon vormen.

"Waarom weet je dit allemaal?", vroeg ik, "is dit je verteld?"

"Ja", knikte Szella, "ze waren zo trots: ze beschouwden het als een overwinning dat ze de laatst bekend levende vampier in Nederland hadden terugveranderd..." "Je weet van de ondergang van de Kliniek...", constateerde ik toonloos.

"Ja", zei Szella en een dun lachje krulde zijn nog steeds opvallend rode lippen, "je hebt de Dienst het excuus gegeven, waar ze al zo lang op wachtten, om eindelijk toe te slaan."

Nijdig op deze subtiele kritische sneer snauwde ik, "Daar hadden ze niet lang plezier van!"

"Nee", zei Szella, "Dat de ellende hierna opnieuw begon, maar vooral de heftigheid waarmee, heeft de Dienst verbijsterd." Het leedvermaak deed Szella lachen. Het had iets waanzinnigs in zich.

"Hoe ben je vrij gekomen?", vroeg ik.

Szella wuifde nonchalant met zijn hand, "Ik was niet interessant meer voor hen, als medisch experiment. Ik werd vergeten. Tenslotte wist ik te ontsnappen."

"En toen...?"

"Een verschrikkelijke tijd. Ik besepte dat ik niet meer weet hoe te leven als normaal mens." Szella zag er diep bedroefd uit, "Ik heb een mens vermoord en geprobeerd zijn bloed te drinken, maar ... het voelde niet hetzelfde. De extase was weg, dat gevoel van absolute triomf..."

Ik keek naar Szella tegenover mij. Een ongeschoren, slecht gekleed hoopje mens. Hij deed me opeens denken aan een drugsverslaafde die niet voldoende geld had voor nog een shot. Net als de vorige keer toen ik met Szella had afgesproken, voelde ik enige afkeer voor hem.

"Ik wil terug, Raso", zei Szella opgewonden en greep de panden van mijn jas, "Geef me het sacrament, geef me mijn leven terug...!"

Ik sloeg zijn handen van mijn jas en keek hem aan zonder te pogen mijn walging te verbergen.

"Je bent een zielige oude man, waarom zou ik dat doen?", vroeg ik.

Szella kreeg tranen in zijn ogen en keek me droevig aan, "Wat een harde woorden... Ik was toch je mentor? Heb ik je niet naar Red Dragon gehaald?"

"Je hebt geprobeerd me te vermoorden", zei ik toonloos.

"Raso, alsjeblieft, ik moet weer vampier worden, mijn leven is me op deze manier waardeloos."

Ik zuchtte, "De Nieuwe Kliniek heeft een Code: sacramenten zijn niet toegestaan."

"Ma-maar", zei Szella snel, "Jij bent toch één van de leiders? Ga me niet vertellen dat jij niet boven die regel staat."

Tot mijn ergernis moest ik toegeven dat hij gelijk had. Maar het maakte niet uit, ik peinsde er niet over zijn leven terug te geven. Ik stond bruusk op en zei tegen hem:

"Probeer wat van je leven te maken als gewoon mens, Gheorghe. Dat is beter. Maar ik kan je verder niet helpen."

Szella hapte verbaasd naar adem. Ik draaide me om, liep in een snel tempo de lunchtent uit en verdween in de massa.

Ik zou Gheorghe Szella nooit meer terug zien.

Drie paar uur later zat ik in het vliegtuig richting Moskou. Ik voelde me labiel, misselijk en had hoofdpijn. Ik was kwetsbaar en verward. Ik liet de gebeurtenissen aan mijn geestesoog

voorbijtrekken. Waarom had ik die laatste woorden '-probeer wat van je leven te maken als mens, dat is beter' - gesproken? Ik had geen idee. En had ik Szella misschien toch het sacrament moeten geven? Het was zeker aardig geweest als curiosum: een laatste overblijfsel van de oude Kliniek. Maar toch weerstond het idee me. Ik walgde van Szella omdat ik door hem besepte dat het bestaan van vampier leek op het bestaan van een drugsgebruiker: die constante extase, dat sterke gevoel dat je de wereld in je eentje aan kunt. Waar drugsgebruik op termijn verwoestend was (voor je eigen gezondheid, je omgeving, je hele leven) was vampirisme dat ook; in misschien nog wel meer opzichten. En net als drugsgebruik verwijdde het vampirisme je van de basis: je vrienden, je familie. Ik veerde geschokt op in mijn vliegtuigstoel toen ik besepte dat tijdens mijn verblijf in Nederland geen seconde het idee was opgekomen mijn familie te bezoeken. Mijn ouders, mijn zusje Anja en broer Dinco, ze moesten nog leven. Maar voor mij was het alsof ze in een ander universum moesten bestaan, niet in deze.

Ik wreef in mijn ogen door het nieuwe inzicht over de verwoestende kracht van het zijn van vampier. Was het het allemaal wel waard geweest? Alles had ik er voor opgegeven. Ik dacht weer aan die rampzalige nacht in die kelder van dat verlaten pakhuis en er trok een steek van verdriet door mijn lijf. Toen had ik zelfs mijn grootste liefde geofferd om maar vampier te kunnen blijven. De enige mens op aarde van wie ik had gehouden, Maurice, had ik vermoord...

Wat was vampirisme voor een monster?

Ik keek glazig door het raampje van het vliegtuig en probeerde me te vermannen. Natuurlijk was het het allemaal waard: vampier zijn was het echte leven, we hadden de wereld aan onze voeten, een oneindig leven in het vooruitzicht. Natuurlijk waren we bovengeschiedt aan de gewone mens. Natuurlijk was het goed dat de Nieuwe Kliniek in de wereld was gekomen!

Ik schudde mijn hoofd om de gedachten uit mijn hoofd te krijgen. Ik keek om me heen, op zoek naar afleiding waarmee ik mijn zinnen kon verzetten. Ik zag dat de vrouw naast me net een opinieblad uit had gelezen en leende het van haar.

Het was een Nederlands tijdschrift en ik probeerde me te concentreren op de inhoud. De stukjes over de binnenlandse politiek gingen geheel aan me voorbij. Ik bladerde afwezig door, tot ik een lang artikel vond over vampiers. Ik begon te lezen. In het artikel werd aanvankelijk de situatie geschetst. Hoe alleen al vorige maand 3000 vampiermoorden waren gemeld, hoe een internationale politie-organisatie was opgericht om het vampirisme te lijf te gaan. Hoe de internationale wereldorde probeerde de heersende paniek bij de mensen probeerde weg te nemen door draconische maatregelen voor te stellen. Toen ik las wat men van plan was, kon ik het niet laten te glimlachen. De lijst met actiepunten was pathetisch, geen enkele maatregel zou enig effect sorteren. Vampiers waren nou eenmaal vooralsnog niet zomaar van gewone mensen te onderscheiden en daardoor schier onmogelijk uit de massa te pikken. We hadden niets te vrezen! "Lacht u?", zei de vrouw naast me in het Nederlands. Ik keek haar verstoord aan en zag dat ze verontwaardigd was. Ze had allang gezien dat ik het artikel over vampiers aan het lezen was. "S-sorry", zei ik snel, zoekend naar een uitweg, en besloot zo dicht mogelijk bij de waarheid te blijven, "Ik glimlachte uit plaatsvervangende schaamte, omdat alle maatregelen tegen vampiers zo zinloos lijken."

De vrouw was nog steeds een beetje bozig: "En IVES dan?" Ze sprak het uit als Aif, precies zoals Yves door Engelstaligen als Lesley werd genoemd. Ik was hierdoor even in verwarring. Toen herinnerde ik weer dat die nieuwe internationale politie-organisatie IVES werd genoemd. Wat een ironie...

"Laten we hopen dat die wat kunnen doen...", antwoordde ik vaagjes.

De vrouw ontdooidde een beetje en legde haar hand op mijn been, "Verschrikkelijk is het toch, hè?" Ze kreeg tranen in haar ogen. Ik knikte haar bemoedigend toe. Dat was genoeg voor haar om te vertellen waarom ze naar Moskou ging: om haar dochter Anique te identificeren in een lijkenhuis. Haar dochter, die als journaliste voor een paar dagen in Moskou zou zijn voor een reportage, was met haar cameraman, op gruwelijke wijze afgeslacht door vampiers, terwijl haar enige andere metgezel, de geluidsman, spoorloos was verdwenen. Haar dochter, herhaalde ze met nadruk, het enige wat ze nog over had, nadat kort geleden haar man was gestorven. Nog voor de vrouw haar hele verhaal gedaan had, begon ze al ontroostbaar te huilen. Ik deed het enige wat ik kon doen: ik sloeg een arm om haar schouder en liet gewillig mijn overhemd vochtig worden van haar tranen.

Tenslotte knapte ze iets op en pakte ze mijn handen.

"Bedankt, meneer, voor de troost. Het is fijn dat er ook nog goede mensen bestaan, naast die verschrikkelijke vampiers!" Haar van tranen troebele ogen vlamden van woede toen ze die laatste twee woorden uitsprak. Ik had me nooit bezig gehouden met het leed dat ik aanrichtte bij de nabestaanden van mijn slachtoffers, maar door deze vrouw kwam het opeens heel dichtbij.

"Mijn naam is trouwens Carien", zei de vrouw terwijl ze de tranen uit haar ogen wreef, "En u is..?"

Nog voor ik er erg in had zei ik: "Raso."

De vrouw keek me verbaasd aan, "Raso, wat een merkwaardige naam ..."

Ze kreeg blijkbaar een ingeving en pakte het tijdschrift uit mijn hand. Ze vond al snel wat ze zocht, het stond op de pagina die ik had opengeslagen, "Daar!", zei ze. Nieuwsgierig en enigszins verontrust las ik het stuk, dat een inzet vormde van het artikel waar ik al in was begonnen. Het ging over de theorie van een jonge journalist die meende dat eeuwenlang in het geheim vampiers in Nederland hadden geleefd. Tot mijn verontrusting lagen de geopperde theorieën niet eens zo ver van de werkelijkheid af. Ik schrok op toen ik mijn naam las in het kader van mogelijke sleutelfiguren. Er werd zelfs geopperd dat ik nog leefde, aangezien mijn lijk om onduidelijke redenen spoorloos was verdwenen. Maar aan het einde van het artikel kwam mijn moeder aan het woord, die in heftige bewoordingen overtuigd leek van het feit dat ik onschuldig was en slechts een slachtoffer moest zijn geweest.

"Toevallig", zei ik terwijl ik opkeek, en een brok in mijn keel wegslikte.

De vrouw knikte.

In Moskou werd in opgewacht door leden van de plaatselijke afdeling van de Nieuwe Kliniek. Ze behandelden me met de gebruikelijke egards en ik maakte kennis met hun leider, een lange donkere man die Kreskin heette. In een limousine werden we richting het hoofdkwartier gereden.

Dit bleek een groot, vrijstaand en oud uitziend gebouw in de voorstad Reutov te zijn. Het pand lag vrij in het zicht op een heuvel en de ooit lichte kalkstenen muren waren zwaar verweerd en zagen er zwart uit. Het geheel maakte een bijna kwaadaardige indruk op me.

Bij binnenkomst in het pand viel me op hoe weelderig ingericht alles was, met barok vormgegeven meubels en grote woest gekleurde schilderijen. Voor alle ramen hingen dikke gordijnen, zodat alles in het halfduister gehuld was.

Merkwaardig genoeg waren alle vampiers die in het pand aanwezig waren, gekleed in dikke lange donkere gewaden, die sterk afstaken tegen hun bleke gezichten. Met hun zwartomrande ogen en bloedrode lippen (make-up, hoorde ik later) zagen ze er angstaanjagend uit, bijna zoals een cult-horror regisseur een vampier zou verbeelden. Alleen Kreskin en enkele anderen waren gekleed in een keurig pak, maar misschien kwam dat alleen maar omdat die mij zojuist hadden moeten ophalen van het vliegveld. Ik werd naar een prachtige salon geleid voor een kort onderhoud onder vier ogen met Kreskin. Deze deed een verslag van de vorderingen van de afdeling en ik stelde, als bovengeschiedte, geroutineerd vragen over enkele details. Uit het hele verslag bleek dat de Russische afdeling blijkbaar bepaald stevig om zich heen sloeg de laatste tijd. Na het korte gesprekje volgde een rondleiding. Het huis was enorm en gaf onderdak aan minstens veertig vampiers. Toen we tenslotte in de kelders belandden, begon ik steeds meer de indruk te krijgen dat de dit de meest extreme plaats was waar ik ooit geweest was: ik moet zeggen dat de sfeer me ronduit benauwde. Mij werden de vertrekken getoond waarin tientallen mensen, opgepropt in kleine hokken, gevangen werden gehouden, naakt en weerloos. Door Kreskin werden ze fijnzinnig aangeduid als "vee".

We liepen door en kwamen in een vertrek waar enkele vampiers zich bezig hielden met enkele ongelukkige gevangenen. Ze folterden hen op een dermate uitzinnig beestachtige manier dat ik even van schrik mijn adem inhield. Eén slachtoffer was vastgebonden op een tafel, en werd over zijn hele lichaam gebrandmerkt met een stuk gloeiend heet ijzer, alsof hij een rund was. De geur van verbrand vlees bereikte al snel mijn neus. Het slachtoffer had een prop in de mond, zodat hij niets meer voortbracht dan wat gesmoord gejammer. Een ander slachtoffer, een jonge vrouw, was verticaal aan een soort kruis gehangen en werd door een vrouwelijke vampier over haar hele lichaam met een mes bewerkt, terwijl een ander gretig het bloed uit haar wonden zoog. Dit slachtoffer had ook een prop in de mond, maar dat was waarschijnlijk niet nodig, aangezien haar keel was ter hoogte van haar stembanden was opengesneden. Het bloed borrelde uit de grote opening, hetgeen, tot mijn verbijstering, moest betekenen dat zij door dit gat in haar keel ademhaalde.

"Wat zegt u ervan?", vroeg Kreskin opgetogen, op de toon van een vlijtige leerling tegen zijn meester.

Het eerste wat me te binnen schoot was een beeld dat ik ergens in een boek of zo had opgepikt, waarin de peetvader van de punk-beweging of zo, geschokt was door de groteske en bijna onherkenbare vorm waarin deze was uitgegroeid door de inspanningen van de jonge garde. Precies zo voelde ik me ook. Maar ik wist mezelf te controleren.

"Indrukwekkend", zei ik vlak, "Maar is er een reden voor die foltering?"

Kreskin keek me even verbaasd aan, "Maar heer, het is toch bekend dat het bloed van mensen in absolute doodsangst beter smaakt?"

"Natuurlijk", knikte ik instemmend, terwijl ik wist dat dit grote onzin was. En ik kon het weten: ik had hoogstwaarschijnlijk meer moorden op mijn geweten dan deze Kreskin. Ik besepte dat deze hele onnodige vertoning ontstaan was uit niets anders dan puur kwaadaardig sadisme.

Een vampier in een rood gewaad stapte naar voren met een naakte jonge man in een houdgreep. Ik las doodsangst in zijn ogen en aan de heftige bewegingen die hij maakte merkte ik dat hij hevig tegenstribbelde.

"Ik dacht dat u wel behoefte had u te Voeden", zei de vampier in het rode gewaad, bijna verlegen. Ik keek hem aan en besepte dat ik feitelijk geen keuze had. Als grote voorbeeld kon ik niet anders dan het aanbod aannemen. Een afwijzing zou, hoe dan ook, niet goed worden opgevat. Ik knikte dan ook kort en liep op hen toe, terwijl ik mijn aanstaande slachtoffer opnam. Hij was niet onknop zag ik, en zijn ogen verrieden intelligentie en een zekere fijnzinnigheid. Wat nou als dit de vermiste geluidsmen van die journaliste was?, schoot door mijn hoofd. Ik zette de gedachte van me af.

"Laat hem los", beval ik. De vampier in het rode gewaad knipperde even met zijn ogen, maar voldeed toen aan mijn bevel. Op het moment dat de jongeman los werd gelaten, probeerde hij weg te springen. Ik stapte snel in en pakte een bos van zijn haar. De jongen draaide zich om en probeerde mij met zijn schoppende benen te raken. Ik sloeg hem met de zijkant van mijn hand tegen zijn rechterslaap. Mijn slachtoffer kreunde, maar gaf zich nog niet over. Met een laatste ruk wist hij uit mijn greep los te komen en ging me gebogen te lijf. Met zijn hoofd als stormram probeerde hij me omver te werpen. De klap kwam harder aan dan ik verwachtte en ik had even geen adem meer. Maar ik herstelde me snel en schopte hem hard in zijn kruis. De jongen kromp ineen en met samengebalde vuisten liet ik de genadeklap op zijn naakte rug neerkomen. Toen trok ik hem omhoog aan zijn haren en bracht mijn gezicht dicht bij het zijne. Hij had zeker een bepaalde fysieke aantrekkingskracht en op dat moment leek het me zelfs een aanlokkelijker idee om zijn welgevormde lippen te zoenen dan om hem te doden. De drang om hem te vermoorden was aanwezig. Maar ik besepte dat we niet de enigen in het vertrek waren. Met een gevoel van verlies bewoog ik mijn hoofd naar beneden en zette mijn tanden in zijn keel. Het bloed kwam in grote hoeveelheden en ik dronk gulzig. Maar het bloed smaakte niet zoet, eerder bitterzoet.

Een week later was ik in New York, waar de plaatselijke afdeling meer leek op wat ik voor ogen had. Het ging er allemaal wat beschaafder en menselijker aan toe, hoe ironisch dit ook moge klinken.

Ik kreeg een kamer toebedeeld in het hoofdkwartier, en nam de gelegenheid te baat om rust te nemen en mijn gedachten weer op één rij te krijgen. Want waar was ik mee bezig: bestond het bestaan als vampier me tegen te staan? Nee, wist ik, ik vond het nog steeds heerlijk om me te Voeden met levend bloed en genoot van de jacht die hieraan vooraf ging. En ik had goede Voedingen nodig! Nee, het was meer een groeiende weerzin tegen het vampirisme in het algemeen. Om het in andere bewoordingen te stellen: ik had het vampierdom zelf meer dan

nodig, zoals een drugsverslaafde zijn dagelijkse shot, maar ik was me meer dan ooit bewust van de verwoestende uitwerking ervan.

Ik had net besloten dat ik maar moest leren leven met mijn veranderde bewustzijn, toen ik verontrustend nieuws kreeg dat alles weer op zijn kop zette. Ik kreeg het bericht van een lid van de Newyorkse afdeling dat, voor de Nieuwe Kliniek, was geïnfiltrerd in de organisatie van de IVES, onze nieuwe vijand. Ik sprak hem op een avond, alleen en in afzondering, en hij vertelde dat hij een bekende was tegengekomen bij de IVES.

Ethel.

"Mijn heer, ik weet niet wat ik hier mee aan moet... Ik ben me er van bewust dat Ethel één van de belangrijkste raadgevers van u en het hele Driemanschap is, maar ik vermoed sterk dat ze heult met de vijand."

"Wat deed ze daar?", vroeg ik scherp.

De man, een pientere vent van achter in de twintig met de naam Armentieri, haalde zijn schouders op, "Ze vergaderde met de leiding van de IVES, maar waar het over ging weet ik niet..."

Het bleef even stil en toen vervolgde hij, "Ik ben bang, heer. Ik ben me bewust van de positie en de macht van Ethel en ik heb aan niemand nog iets durven te zeggen, maar..."

Ik keek hem aan en wist dat hij de waarheid sprak. Hij zag er bleek en vermoeid uit.

Waarschijnlijk had hij dagen, zo niet weken, met deze belastende informatie rondgelopen zonder het aan iemand kwijt te kunnen.

"Wees dan blij dat je het nu tegen mij verteld hebt, Armentieri, en dat je eindelijk je hebt kunnen ontdoen van je last."

Armentieri knikte dankbaar. Ik maakte gebruik van het moment in een poging de gedachten die door mijn hoofd tolden te ordenen. Ik besepte dat als Ethel inderdaad zich had aangesloten bij de vijand, dat duizelingwekkende gevolgen had. Ze wist alles van de Nieuwe Kliniek!

Armentieri keek me vragend aan en ik wist dat ik snel een besluit moest nemen.

"Hou je mond hierover gesloten tegenover iedereen", beval ik tenslotte, "Zelfs tegen Yves Vervain of Lesley Lander. Ik zal persoonlijk maatregelen treffen, maar dat moet in absolute geheimhouding. Dit is een enorm gevaar dat met de grootst mogelijke omzichtigheid moet worden bezworen. Ik zal vannacht nog afreizen naar Chateau Gacheret. En jij gaat mee!"

Nog diezelfde nacht nam ik het eerste vliegtuig richting Barcelona. Armentieri bleek goed gezelschap te zijn, en we babbelden over van alles, zorgvuldig het onderwerp vampirisme onberoerd latend.

In Barcelona aangekomen, huurden we een auto. Toen we eenmaal op weg waren bleek dat Armentieri in de beslotenheid van de auto een stuk openhartiger werd en hij legde een verslag af van zijn tijd bij IVES. Ik was onder de indruk van de grootschaligheid en professionaliteit waarmee men de organisatie blijkbaar had opgezet en begon me steeds meer af te vragen of we ons als de Nieuwe Kliniek niet echt zorgen moesten maken.

We doorkruisten de Pyreneeën in de nacht en bereikten in de vroege ochtend de Ariège. Al snel reden we over een verlaten weg door het uitgestrekte heuvelachtige en woeste gebied dat ik zo goed kende. Ik merkte dat ik van de streek was gaan houden.

Ergens halverwege stapte Armentieri uit om te gaan plassen. Hij wandelde een eindje van de weg af, tot aan de rand van een ondiepe kloof en maakte zijn broek open. Ik liep zijn kant uit en toen ik drie meter achter hem stond, hief ik het pistool op.

"Het spijt me Armentieri, dat ik dit moet doen", fluisterde ik. Hij verstijfde. Ik schoot drie keer.

Drie uur later was ik in Gacheret. Ik legde kort mijn verslag af aan alleen Lesley, aangezien Yves op pad was. Ik informeerde hem over mijn belevenissen en de toestand bij de verschillende afdelingen. Ik vertelde ook over Armentieri en dat hem had moeten vermoorden omdat ik had vermoed dat hij een dubbelspion was. Maar ik zweeg over Ethel.

Lesley was begrijpend en opgetogen over het goede nieuws dat ik had over de verschillende afdelingen. Op zijn hoede informeerde hij naar de vorderingen van IVES, maar ik schamperde dat het een krachteloos initiatief was. Opnieuw was ik niet helemaal eerlijk.

Ik moet zeggen dat ik me schuldig voelde toen ik me na het gesprek opfriste in mijn vertrekken. Als Driemanschap hadden we elkaar beloofd altijd helemaal eerlijk tegen elkaar te zijn, en die belofte had ik nu voor het eerst gebroken. Het voelde bijna als verraad. Maar ik had het gevoel dat ik eerst moest weten wat Ethel's verhaal was, voor ik haar uitleverde aan de genade van Yves en Lesley. Dat was ik haar verplicht.

Toen in Ethel's vertrekken binnenliep, zat ze op haar knieën te prevelen voor een weelderig versierde schrijn met hierop een groot marmeren beeld. Ik besloot haar niet te storen en wachtte af, tot ze zich eindelijk omdraaide, en met glimmende ogen van enthousiasme zei:

"Ongelooflijk krachtig, deze demon."

Ik wist dat Ethel constant bezig was in contact te treden met demonen en geesten, en ze had altijd gezegd dat ze hier veel macht en kennis uit haalde. Maar ik was niet in de stemming voor leuke gesprekjes hierover en snauwde:

"Krachtiger dan de demon IVES?"

Ethel knipperde niet eens met haar ogen - ik moet zeggen dat ik onder de indruk was. Ze stond langzaam op en vroeg zacht:

"Zullen we dit bespreken in mijn werkkamer?"

"Ik kon niet anders", was het eerste dat Ethel zei toen we onszelf in enkele comfortabele fauteuils hadden laten zakken en de deur hadden gesloten.

"Hoezo?"

"Het is te groot geworden..."

"Wat?"

"Alles. Vampirisme is een ziekte, Raso."

Ik was verontwaardigd: "En wat doe je dan hier, Ethel? Heb jij je niet jarenlang ingezet voor de vampier-beweging?"

"Hoe kon ik weigeren?", glimlachte Ethel, "Het was zo'n interessante uitdaging, de vooruitzichten waren te mooi."

"Allemaal eigenbelang dus..."

Ethel boog naar voren, "Uiteindelijk is er alleen eigenbelang, Raso. Al het andere is onzin."

Ik was boos om haar antwoorden, en vroeg bits: "Wat heeft de IVES je geboden, Ethel? Geld, macht?"

Ze glimlachte weer, "Beide."

Ik zuchtte en probeerde mijn gedachten bij elkaar te krijgen.

"Luister, Ethel", zei ik tenslotte, "Ik sta op het punt Yves en Lesley in te lichten over je verraad.

Je weet zelf wat er dan gaat gebeuren: het zal niet fraai zijn. Zeg me nu, en ik bedoel nu meteen, waarom ik dit moet laten."

Ethel schudde grijnzend het hoofd en zweeg.

"Nou?", drong ik aan.

"Raso, je weet zelf waarom je dat niet gaat doen", zei Ethel tenslotte, "En dat is heel simpel: je bent het met me eens! Vertel me eens: waarom heb je Armentieri vermoord?"

Ik knipperde met mijn ogen. Hoe wist ze dat?

"H-hij was een bedreiging, hij wist te veel... Ik wilde het voor mezelf houden en jou ermee confronteren..."

"Nee, Raso, je hebt hem vermoord omdat je zijn ontdekking geheim wil houden. En je komt niet bij mij voor een confrontatie! Nee: je zoekt steun bij mij. Onbewust ben jij er ook al van bewust dat de Nieuwe Kliniek moet worden vernietigd."

Het idee maakte me misselijk. "Nee", zei ik beslist, "Ik hoor bij hen. En Yves... is mijn vriend!"

Ethel lachte weer en zei, alsof ze me niet gehoord had: "Eigenlijk is het wel ironisch. Na de eerste ga je ook de tweede Kliniek verwoesten!"

"Nee!", zei ik nog beslist, terwijl mijn hoofd tolde. Ik haatte haar op dat moment. Ik wilde helemaal niet...

"Jij weet ook dat het vampirisme kwaadaardig is, Raso. Het verwoest vele mensenlevens, zoals die van Carien, en uiteindelijk ook jezelf. Ik had Szella graag willen ontmoeten."

Hoe wist ze dit allemaal? Haar hekserij was sterker dan ik ooit had kunnen bevroeden. Maar ik voelde dat ze wel eens gelijk kon hebben.

Ethel boog zich voorover en legde een hand op mijn knie, "Ik heb je altijd gemogen, Raso. Jij bent bijzonder, anders dan de anderen. Ondanks alles ben je nog in staat lief te hebben. Kijk eens om je heen Raso, ken je één vampier die verliefd is geworden of een liefde heeft? Nee, hun hele wezen staat dat in de weg, het is hun onmogelijk. Maar jij... Jij en Maurice..."

Ik keek op, ze had een gevoelig punt geraakt.

"Jij bent bijzonder omdat je toch nog niet helemaal onmenselijk bent geworden, Raso. Daarom heb ik jou uitgekozen om met mijn hulp de Nieuwe Kliniek te vernietigen."

Ik stamelde, "Nee, dat wil ik niet." Maar ik wist niet meer of ik dat meende. Was dit niet waar ik heimelijk ook al zelf aan had gedacht, zonder het aan mezelf toe te geven? Ik was geheel in verwarring.

Ethel nam mijn hand in haar handen: "Help me, Raso. Jij en ik. We móeten het doen."

Ik dacht weer aan de beweegredenen van Ethel -geld, macht- en trok mijn hand weg.

"Zodat jij nog machtiger wordt, Ethel?" Ik werd boos, "Probeer jij soms voor eigen gewin me voor je wagentje te spannen? Dat is walgelijk." Ik begon te stotteren: "M-Misschien h-heb je me wel betoverd met al je heksentrucs..."

Ethel zuchtte, "Je bent ongelooflijk, Raso, jij en je principes. Wees toch niet zo naïef om te denken dat mensen niet egoïstisch zijn. Natuurlijk word ik er niet slechter van als de Nieuwe Kliniek vernietigd wordt, maar dat is niet mijn enige beweegreden!"

Nijdug wuifde ik wat ze zei weg met mijn vrije hand.

"Luister naar me Raso! De Nieuwe Kliniek wekt weerzin bij me op. In het begin was alles nieuw en spannend, maar nu besef ik dat ik een ... monster in zijn slaap heb gewekt. Al die doden, al dat bloed dat vloeit, het maakt me misselijk..."

Ik zweeg en probeerde de storm van verwarde gedachtes in mijn hoofd te luwen.

"Alsof jij zo goed bent...", fluisterde ik.

"Ik heb mensen gedood, Raso", gaf Ethel, "maar ik heb ook mensen voortgeholpen. Wat zijn goed en kwaad? We doen wat ons goed dunk in een situatie. Soms pakt dat goed uit, soms niet. Soms beschadig je iemand, soms jezelf. Zwart en wit bestaan niet, Raso, alleen gradaties grijs." Ik knikte begrijpend.

"Maar de Nieuwe Kliniek is anders, Raso!", vervolgde ze, "Die is zo donkergrijs dat het bijna zwart is. Daarom moet het verdwijnen..."

Ik zweeg verward. Ethel schoof nog dichterbij me en kneep in mijn handen:

"Laten we dit doen, Raso. Uit principe èn uit eigenbelang..."

Minutenlang bleven we zo zitten. Ethel afwachtend, ik nadenkend. Ik liet mijn hele leven de revue passeren. Szella, Quentin, Moneta, de oude Kliniek, de verrukkingen van het vampierleven, Yves, Kreskin en de Russische afdeling, Carien, mijn familie, Maurice...

Uiteindelijk maakte ik het enige besluit dat ik kon nemen en keek ik Ethel lang en onderzoekend aan.

"Ik betwijfel je beweegredenen, Ethel, maar ik waardeer je als mens en ik vertrouw je", zei ik tenslotte schor, "daarom doe ik het... Maar bedenk wel dat ik slechts zal handelen uit principe en overtuiging. En accepteer de ene voorwaarde die ik stel". En ik noemde de voorwaarde die me pas daar, in Ethel's werkkamer, helder voor de geest was komen te staan, maar die me zo vanzelfsprekend en natuurlijk leek dat ik geen moment meer twijfelde. Opeens was ik heel zeker van mijn zaak, en was ik heilig overtuigd van hoe dit alles moest eindigen.

"We zijn hier vandaag bij elkaar gekomen om het bestaan van de Nieuwe Kliniek te vieren", sprak ik plechtig en luid. Het waren mijn eerste woorden, daar staand achter een spreekgestoelte op het podium, voor zeshonderd mensen. We bevonden ons in de grote zaal van Chateau

Gacheret en het was de avond van de Annuale, het jaarlijkse feest waarbij alle vampiers op de wereld bijeenkwamen. In vergelijking met vorig jaar was het aantal vampiers toch nog fors toegenomen, en de zaal stond mudvol. Yves had al laten vallen dat we voor volgend jaar een nieuwe zaal moesten laten bouwen. Ik had alleen maar kort geknikt. Wat kon ik zeggen? Er komt geen volgend jaar?

"Dit is de eerste keer dat ik op deze manier tot jullie spreek", vervolgde ik, "maar dat past bij de gelegenheid. Vanavond wordt namelijk het eerste lustrum gevierd. De Nieuwe Kliniek bestaat al weer vijf jaar!" Er steeg applaus op uit het publiek.

Ik hief een hand op om het roemoer tot bedaren te brengen, "Ik word vaak gezien als aartsvader van de beweging, hoe vaak ik ook het tegendeel heb beweerd. Dit is niet mijn beweging, maar die van Yves en Lesley, en jullie allemaal". Mijn toehoorders vatten dit op als een compliment en begonnen weer te klappen.

Ik liet mijn stem dalen en had meteen weer de volste aandacht: "Laat ik jullie mij vertellen over mijn eerste dagen als vampier, niet eens zo lang geleden. Ik weet nog goed hoe ik, als onwetende student, stage liep in de Red Dragon Kliniek in Arnhem. Ik weet nog dat ik, op een lange middag, vlak voor ik het sacrament toegediend zou krijgen, in het kantoor zat van Gheorghe Szella en door een boek bladerde. 'Historica Gateretensis', heette het en het ging over de roemruchte geschiedenis van het kasteel waar we ons nu in bevinden. Destijds schrok ik nogal van de bloedige illustraties in dat boek en begreep ik weinig van wat er in stond." Ik pauzeerde even, "Het boek is verloren gegaan in de brand waarvan ik indirect de schuldige was, maar ik heb onlangs een replica gevonden. Natuurlijk lees ik het boek heel anders dan toen. Maar wat me bij lezing vooral opviel was hoe groot het verschil is tussen de vampiers die hier eeuwen geleden woonden en jullie nu. Toen was het vampirisme klein, obscuur en nagenoeg onzichtbaar. Heel veel mensen geloofden niet eens in vampiers. Tegenwoordig is de hele beweging groot, bloediger en moorddadiger dan ooit en ... heel zichtbaar. Ikzelf heb zonder meer bijgedragen hieraan. Als jonge vampier stond ik de bandeloosheid voor en het grootse leven. Ik weet nog hoe opwindend de nachtelijke strooptochten door Arnhem waren die ik met mijn vriend Quentin maakte in de begindagen." Ik keek de zaal rond en merkte dat iedereen ademloos mijn betoog aanhoorde, "Vanaf dat moment wist ik dat voor mij alleen een bestaan als vampier mogelijk was..."

Ik keek de zaal rond, "Het was een rijk leven: ik moordde en botvierde mijn lusten. Ik werd verliefd. En uiteindelijk stierf ik. Maar ik werd wedergeboren en ondergedompeld in het vampierbestaan van tegenwoordig. En opnieuw genoot ik. Maar, met mijn andere lichaam, veranderde ook ik. Ik kreeg nieuwe inzichten..."

Ik liet die woorden doordringen tot mijn publiek en maakte van de gelegenheid gebruik om een zwaar en weelderig versierd boek te pakken en op het spreekgestoelte voor me te leggen.

"Laat ik een stuk voorlezen uit de 'Historica Gateretensis'", zei ik, terwijl ik het boek opensloeg, "Zoals gezegd is het een soort geschiedschrijving van de vroege vampiers, geschreven door ene Craotis, een voorouder. Ik lees een deel uit het laatste hoofdstuk:" -ik schraapte mijn keel- "Mij is wel eens gevraagd wat ons doel is als vampier. Wat willen we opbouwen, waar willen we heen? Ik heb lang over deze vraag nagedacht en uiteindelijk een antwoord geformuleerd. En dat

is: we willen niets opbouwen, integendeel, we willen alleen maar afbreken, neerhalen, vernietigen: ondoen. Wat we willen is de hoop en het vertrouwen van mensen breken. Wat we willen zien is angst, brandende huizen, bloed dat wegvloeit uit stervende mensen. Bloed; het is de grote paradox van het vampirisme. Enerzijds hebben vampiers bloed nodig, maar anderzijds is bloed onze grote vijand, omdat het het belangrijkste symbool is van het leven. Daarom willen we dat verspild wordt, door het zelf te drinken, of door het weg te laten vloeien in de dode aarde. Ja, juist het leven zelf is wat ons, die zo vaak ondoden zijn genoemd, zo tegenstaat. Dat is de onderliggende reden waarom we er plezier in scheppen te moorden: we zijn uit op totale destructie van alles: van al het leven en uiteindelijk van het licht. En daarom antwoord ik op de vraag 'Wat wil de vampier?' slechts: de dood...'

Ik hoorde onrustig gefluister in de zaal opkomen. Men was verward over wat ik had gezegd en vroeg zich af waar ik in Godsnaam heen wilde met zo'n raar verhaal op een feestelijke avond als deze.

"Craotis noemde ons, net als zovelen, ondoden, maar daar ben ik het mee oneens", begon ik weer. Ik keek om me heen. Ik zag nu wantrouwen in de ogen van de mensen. Yves, gezeteld achter de tafel naast me, keek me fronsend aan. Hij had iets wreeds in zijn gelaatstrekken gekregen, met die volle lippen en die emotionele blik in zijn ogen. Het bevestigde me alleen maar in de keuze die ik had gemaakt en met luidere stem vervolgde ik:

"Wij zijn geen ondoden, maar onlevenden. En waarom? Omdat we één essentieel vermogen in het leven ontberen. Eén die het leven zelf maakt en definieert:" -Ik pauzeerde opnieuw voor het dramatische effect, als de geïmproviseerde spreker die ik niet was- "De liefde."

Er klonken afkeurende kreten uit de zaal. Maar ik draaide me onverstoord om en keek naar Yves, "Ik had ongelijk, Yves, en jij ook. Het leven is het niet waard om te aanbidden, als we niet eens echt leven; als we geen liefde kennen. En we zijn niet bovengesteld aan de gewone mensen. Verre van, we zijn de naam mensen niet eens waard. We zijn in de kern wezenloze monsters en alleen maar bezig met onze oerdriften. En dat maakt ons niets beters dan ongedierte."

Dat laatste woord bleef loodzwaar in de zaal hangen. De stilte werd doorbroken door Yves, die opsprong en zei: "Je bent verward, Raso. Je moet je laten behandelen. Je slaat wartaal uit..."

"Doe ik dat?", vroeg ik scherp, "vertel eens: hoe is het met Anna tegenwoordig?"

Yves keek me niet-begrijpend aan.

"Anna, Yves, je was zielsverliefd op haar. Jullie waren al jaren een stel..."

Yves wuifde met zijn hand, "Die ben ik allang weer vergeten. Wat maakt het uit?"

"Begrijp je het dan niet, Yves? We zijn gevoelloze monsters geworden. We verdienen het allemaal alleen maar om te sterven. Jij en je volgelingen, maar ik evengoed!"

Dit was het moment waarop Lesley opsprong en woedend riep: "Laat deze absurde komedie ophouden. Grijp hem, Dudoc!!"

Dudoc en de Garde, die langs de gangpaden stonden opgesteld, zetten zich in beweging. Maar ik had nog genoeg tijd.

"Vampiers!", brulde ik, "Dat we allemaal mogen branden in de hel!" Meteen nadat ik dit zei, ontstond er op verschillende plaatsen in de zaal brand. Tegelijkertijd sloegen de zware deuren van

de zaal allemaal op hetzelfde moment met een zware klap dicht. Ethel's hekserij was bepaald indrukwekkend.

De gebeurtenissen hadden een groot effect: er ontstond vrijwel meteen in de hele zaal radeloze paniek. Dudoc en zijn gardisten bleven radeloos staan.

"Verrader", riep Yves, die eindelijk doorhad wat ik wilde en vanachter zijn tafel gekomen was, "Je wilt ons allemaal vernietigen!" En met die woorden sprong hij op me. We vochten, op de vloer van het podium, terwijl om ons heen vertwijfelde vampiers zochten naar de uitgang die er niet was. Sommige vampiers gingen de deuren met banken en ander meubilair als stormrammen te lijf. Zinloos. Sommigen probeerden de vuren te blussen, maar die waren onblusbaar en werden alleen maar groter. De rook legde de hele zaal al snel in een waas en verstikte iedereen.

Yves was sterker dan ik dacht en ik had het pleit waarschijnlijk niet gewonnen als ik geen mes onder mijn rode toga verborgen had gehouden. Toen hij op me lag stak ik hem via zijn rug in zijn hartstreek. Yves' ogen werden groot, meer van de schok dan van de pijn, en hij rolde krachteloos van me af. Ik boog voorover naar hem. Het leek alsof het besef dat de dood naderde, de trekken van Yves minder hard had gemaakt. Opeens deed hij me weer heel erg denken aan die ambitieuze en intelligente jongeman die hij ooit was geweest.

"Bedenk dat je niet nu dood gaat", fluisterde ik tegen hem, "je bent jaren geleden al vermoord, door Moneta..."

"I-ik ben bang...", fluisterde Yves.

Ik had tranen in mijn ogen, en niet alleen van de verstikkende rook. Het was een persoonlijke nederlaag dat ik dit mijn neef moest aandoen. Het deed me fysiek pijn: ik hield nog steeds van mijn neef, als van een kleine broer.

De blik in Yves' ogen verstilde en zijn lichaam werd slap. Ik hield zijn hoofd nog een laatste keer tegen mijn borst en liet zijn dode lijf uiteindelijk dood uit mijn armen glijden. Toen ik opstond zag ik hoe de chaos en paniek in de zaal compleet was. Het vuur was zo hoog opgelaaid dat sommige vampiers niet meer aan haar hongerige tongen konden ontkomen. Ze brandden. En terwijl ze hysterisch rondrenden, staken ze andere vampiers aan in de mudvolle zaal, die zich nu steeds meer verdrongen in het midden van de zaal, waar het vuur nog niet gekomen was. Ik hijgde vermoeid en probeerde wat zuurstof binnen te krijgen. Toen zag ik, door de rook heen, op nog geen drie meter Lesley staan. Zijn gezicht was vertrokken van de haat.

"Ik heb altijd al gezegd dat het een slecht idee was je uit de dood op te wekken!", brulde hij, "Je bent te zwak!"

En met deze woorden ging hij in de aanval. Hij kwam niet ver. Het was alsof hij werd geraakt door een bliksemschicht. Het vuur doorboorde zijn hoofd letterlijk (ik zag dat het via zijn slaap zijn lichaam weer verliet) en doodde hem bijna op hetzelfde moment. Hij zeeg als een zoutzak ineen. Toen ik naar boven keek, zag ik Ethel, met geheven handen, op het kleine balkon hoog in de zaal. Ze stond ineengekrompen, alsof het loslaten van die vuurbal het uiterste van haar krachten had gekost.

Toen zag ik het touw dat aan het balkon hing. Mijn uitweg uit de dood, zoals we afgesproken hadden. Zoekend keek ik om me heen, tot ik de Historica gevonden had. Met dit boek in de hand

pakte ik met het andere het klaar hangende touw. Een fractie van een seconde later hees Ethel me op pure spierkracht naar boven. Ik realiseer me nu dat het meer moet zijn geweest dan alleen spierkracht.

Staannd op het balkon, een meter of vijftien boven de vloer van de zaal, bekeken we het einde van de Nieuwe Kliniek. We zeiden niets. Ethel gaf me een gasmasker, maar dat zette ik alleen korte momenten op, omdat ik wilde zien hoe het eindigde.

Het eindigde precies zoals we gepland hadden: in een orgie van vuur waar uiteindelijk niemand aan ontsnapte. Het gekrijs van mensen in doodsangst en in helse pijnen boorde zich dwars door mijn botten.

Ik herinnerde nog de triomf die ik had gevoeld toen de oude Kliniek in vuur op ging. Daar was nu niets van aanwezig, ik vond alles wat er gebeurde verschrikkelijk. Uiteindelijk, toen het vuur te fel werd en ook ons dreigde te verzengen, verlieten we het balkon.

Staannd op een heuvel een paar honderd meter van het kasteel Gacheret, zagen we hoe de vlammen het gehele gebouw hadden gevuld. Ik herinnerde me hoe ik ooit met Moneta de toeschouwer was geweest van de ondergang van de kliniek. Dit leek er zo erg op. Ik kreeg opnieuw tranen in mijn ogen. Wat een vernietiging, wat een verspilling... Het moest voorbij zijn! Het was teveel geweest...

Ik pakte Ethel's hand en ze kneep in de mijne. We keken gezamenlijk toe hoe de agenten van IVES het kasteel benaderden om de brand te gaan blussen en de lijken te verzamelen.

